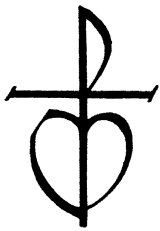

JUNGFRU MARIE BEBÅDELSES DAG

ANNUNTIATIO BEATAE MARIE VIRGINIS

Text: Magnificat Luk 1: 46–56

Herre Sebaoth, salig är den människa som förtröstar på dig. Psalt 84:13

Så heter det i den psalm som är dedicerad till Koras söner och som talar om templet och Herrens sköna gudstjänst. När det där räknas upp hur saligt det är att vandra på Herrens vägar, hur saligt det är att bo i Herrens hus, så sägs det också hur saligt det är förtrösta på Herren. Det är kontentan av allt. Allt vad livet handlar om, allt vad väg och vistelse handlar om, ytterst är det tron och dess förtröstan det rör sig om. Det avgör både inriktning och mål för dem som har Jesus kär. De kommer till gudstjänsten, inte för att predikanten var i deras smak eller för att få en stund förströelse, utan för att höra Guds ord och få tron och förtröstan genom det goda budskapet, evangelium. Vi stannar därför i dag inför:

DEN FÖRTRÖSTAN SOM HERREN GER

1. HERREN SER TILL SIN TJÄNARINNAS RINGHET...

Den stora och märkliga uppgift som jungfru Maria fick, den fick hon inte för fromhets skull eller för att hon var mer kärleksfull än andra. När Gud utvalde den kvinnan som skulle föda Guds Son till världen, var det inte mänsklig duglighet eller förmåga som var utslagsgivande. Gud är oberoende av mänsklig förmåga och kraft. Han valde inte efter mänskliga utgångspunkter eller såg till det som människor räknar högt. Utan såg till sin *tjänarinnas ringhet*.

Det är det just det avgörande. Men var det? Vad var ringheten i detta avseende? Detta att vara, men intet vara. Att ingenting vara, det är den största ödmjukheten. Men samtidigt är denna ödmjukhet sådan att den inte är gripbar eller förståelig för människotanken. Den är inte något man tänka ut eller föreställa sig, eller tänka sig: så eller så ska jag vara. Utan den är att inse att man ingenting är inför den Gud som råder och håller allt i sina händer. Hur kommer man därtill?

Är det genom en genomlysning av sig själv? En psykoanalytiska genomgång av allt i vårt inre? Snarare är det genom att låta Guds ord få säga hur vi i oss själva är. Då avslöjas vi, då visar det sig att den rättfärdighet som vi behöver och tror oss äga, inte finns. Vårt liv, våra tankar och hela vår varelse är sådana att vi inför Gud ingenting har att berömma oss av. Synden överflödar och det så pass att vi måste säga att vi **INGENTING** är inför den Gud som skådar hjärtan och rannsakar tankar. Då står det också klart att vi i oss själva ingenting är.

Ödmjukhet är att erkänna detta. Att erkänna att just så är det med oss, med mig själv och allt mitt. Det är nämligen bara så vi kan nalkas tron och dess verklighet. Den börjar inte med att vi har den eller den egenskapen, utan har sin begynnelse i att vi är intet.

Det överraskande är emellertid att GUD ser till den ödmjuka, han ser till den som ingenting är. Han såg till sin tjänarinnas ringhet och han ser till var människas ringhet. Han ser just att vi sammantaget och var och enskild ingenting är och det är här han kommer till oss.

Är det överraskande? Det heter att det viktigaste i livet är att känna sig själv. Och det är sant. Men det är viktigare att känna Guds nåd och den väg Gud berett i världen för att uppenbara sin nåd och godhet. Att inse det, det är också att inse **hur saligt det är att Guds ser till varje människas ringhet**.

2. DEN MÄKTIGE HAR GJORT STORA TING...

Den mänskliga tankegången är att Guds makt och kraft ska manifesteras sig i stora och för samtiden märkliga gärningar. Gud skulle framförallt skapa fred jorden – gjorde han det – då skulle människor se och tro. Så anser man i dag. När jungfrun Maria i lovsången talade om vad Gud gjort, var det inte fråga om sådana gärningar som samtiden frågade efter, utan det var i stället sådana gärningar där den Mäktige visade sig vara den mäktige, hans hand, hans arm visade sig nå till människor. Vare sig människor tyckte det var bra eller ej. De som hade makt fick känna sin vanmakt, mitt i sin rikedom fick de känna sin stora fattigdom. Han störtade dem från deras troner, heter det, han uppenbarade sin makt. Men hon prisar också att *"ringa har han uppböjt"*. Också det av Guds makt. Men också av hans godhet och barmhärtighet. Inte heller här var det för att människor frågade efter det eller att det skedde efter vad samtiden tyckte. Utan för Guds ofattbara nåds skull. Inte var det för att folket Israel visat sig varit troget Guds befallning utan det heter: *"han har tagit sig an sin tjänare Israel för att komma ihåg sin barmhärtighet"*.

Så är det också på samma sätt att tänka på de mäktiga gärningar som detta tillfälle skall leda till då ängeln Gabriel bebådade Jesu födelse genom Maria. De skulle föra till att människornas frälsare skulle komma i världen, att han inte skulle söka sin egen ära, utan dens som sänt honom, att han kom, inte för att bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för oss människor. Och det betydde att han skulle lida och dö samt därpå uppstå från de döda, för att hela världen skulle få försoning och rättfärdiggörelse. Hans gottgörelse för våra synder, så att vi får syndernas förlåtelse – **det är saligt att förtrösta på att den Mäktige har gjort så stora ting för oss.**

3. HERRENS BARMHÄRTIGHET VARAR TILL EVIG TID...

Marias lovsång ser inte bara bakåt, utan också framåt, mot evigheten. Guds löften står fasta och det till evig tid. Det är något vi som människor med alla våra svagheter har svårt att fatta. Vi vet ju av vår egen erfarenhet att ord och utsagor sällan lever särskilt länge, läror och ideologier har sin tid men sedan försvinner de och ersätts av något annat. Ingenting förblir fast, allting flyter, som redan de gamla grekerna sa. Den mänskliga uppfattningen präglar också mycket av synen på Bibeln. Den anser man vara tidspräglad och sådan forntids uppfattningar har ingen bärighet i dag, om de inte kan tala om jämlikhet, fred och rättvisa i världen. Men Gud är inte ombytlig som vi människor. Han har inte ett ord för en tid och ett annat för en annan. Utan hans ord består och är evigt, från tid till tid. *"...i evighet, såsom han har talat till våra fäder"*, säger Maria.

Hans barmhärtighet varar från evighet till evighet. Det var detta Maria litade till, hon förtröstade på att detta gällde henne. Och att det inte var ett förgängligt löfte, utan fast och visst. Ja så att hon kunde bekänna att Gud talat detta i evighet. Så förstod hon också att inte bara Guds makt är bestående utan också hans barmhärtighet och nåd.

I detta stycke är jungfru Maria en förebild i den rätta tron, den som tar till sig och gör bruk av Guds ord, gömmer och bevarar det som den sanna skatten. Tror och litar därpå. Ja, vi får faktiskt vila i dessa evangeliets löften. Och det är då det visar sig **hur det saligt det är att förtrösta på att Herrens barmhärtighet varar till evig tid.**

Ja, Salig är den som hörer Guds Ord / Och vet att dess salighet gömma / För honom blir nåden i evigt spord / Då Herren all världen skall döma. / Du, Helige Ande, mig mana och lär / Att söka av hjärtat det ovan till är / Och aldrig min Frälsare glömma.

Amen